

Delaxius
en de verloren relikwie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 738 9

1e druk 2025

© 2025, Sam de Jong

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Delaxius

en de verloren relikwie

Sam de Jong

Voor pap en mam die me altijd steunen.

Hoofdstuk 1

Diep in de koude, besneeuwde bergen lag Deyordan. Het land werd al eeuwenlang bewoond door dwergen. Ondanks dat ze zich zo weinig mogelijk met de buitenwereld probeerden te bemoeien, wisten de magiërs van hun bestaan af; de dwergen waren zelfs een van hun grootste vijanden. Dwergen waren slimme, sluwe en vooral trotse wezens. Als je ze tegenkwam, moest je vooral niet hun koning beleiden, want dat was dan gelijk het laatste wat je ooit zou doen.

De dwergenkoning Obreag Berolo werd door zijn volk beschouwd als een van de beste heersers die Aardtonius ooit gekend had. Hij had twee zonen: Brokko en Etría. Zijn vrouw, Jalinea, kwam uit de beroemde dwergenfamilie Darona. Haar vader, Crios Darona, had lang geleden voor het huwelijk gezorgd, want in Deyordan was het traditie dat dwergen werden uitgehuwelijkt en niet trouwden uit liefde.

Heer Obreag Berolo had ook een geheim verlangen. Een verlangen dat, als het bekend zou worden, heel zijn reputatie kon vernietigen. Zijn verlangen was namelijk om een van de sterkste magiërs van Aardtonius te worden. Zelf had hij geen magie, maar hij had daarvoor een plan in gedachten. Omdat alle dwergen magiërs haatten, moest hij zijn verlangen – en zijn plan – opzijschuiven en zich focussen op het heersen over een welvarend en vredig land. Ooit was Deyordan echter een rommelig en moordlustig land, waardoor bijna alle dwergen waren uitgeroeid.

De koning zat in zijn werkkamer en peinsde over het nieuws dat een van zijn bewakers hem afgelopen zomer had gegeven. Het gerucht ging namelijk dat een inwoner van Zabirow – de koning was zijn naam kwijt, maar hij wist zeker dat het met een D moest beginnen – de

slechte magiër Reagas Gabor had gedood. Als dat gerucht waar was, zou Obreag Berolo eindelijk zijn zoektocht naar de relikwie kunnen voortzetten. Die zou hem namelijk de krachten kunnen geven om een magiër te kunnen worden.

Er hing een aangename temperatuur in de lucht, ondanks dat het in Deyordan heel het jaar door sneeuwde. Heer Berolo krabde over zijn lange bruine baard en staarde door het glas-in-loodraam naar buiten. Hij voelde hoe oud hij was geworden de laatste paar jaar. Afgelopen herfst had hij zijn tweehonderdste verjaardag mogen vieren in het bijzijn van heel het volk. Hij had een groot feest gegeven in zijn enorme kasteel; honderden dwergen waren bij de viering aanwezig geweest.

Hij schoof zijn fauteuil naar achteren en stond op. Tientallen kilometers verderop bevonden zich de mijnen, waar momenteel zijn twee zonen aan het werk waren. Het was zwaar werk: van zonsopgang tot zonsondergang werden er steen uit de rotsen gehakt in de hoop goud of edelstenen te vinden. Maar gelukkig waren de dwergen daar meesters in. Elke dag stroomden er karren vol binnen met het mooiste goud en de prachtigste glimmende edelstenen die je maar bedenken kon.

Alle opbrengsten gingen naar een grote opslag die verborgen lag achter het kasteel. Deze werd streng bewaakt door de sterkste dwergen die de koning vinden kon. De opslag had één deur en die was alleen maar te openen met de sleutels die de commandant had. Erin komen was misschien nog wel te doen, maar eruit komen was vrijwel onmogelijk. Ten eerste kon de deur alleen van buiten worden geopend, dus als de deur op slot zat, kon je geen kant meer op. En ten tweede stonden er tientallen bewakers op je te wachten, als het je toch gelukt was, om je meteen te doden.

Heer Berolo hoorde dat er geklopt werd en mompelde: ‘Binnen.’

Een paar tellen later vlogen de twee eikenhouten deuren open en hij zag een in harnas gehulde dwerg angstig naar hem kijken.

‘H... heer, ik heb belangrijk nieuws voor u!’ piepte hij.

Heer Berolo draaide zich nieuwsgierig om en zei: ‘Wat voor nieuws heb je meegebracht?’

De dwerg trilde zo van angst dat heer Berolo bang was dat hij misschien zou flauwvallen.

‘Adem in, adem uit, beste kerel!’ beval hij. De dwerg deed wat hem gevraagd werd en begon na een paar minuten rustiger te worden.

‘Goed zo,’ zei heer Berolo. ‘Wat voor nieuws heb je?’

De dwerg ademde nog steeds onrustig, en zei: ‘Onze vijand is gespot aan de grens van Deyordan!’

‘Je bedoelt ... een magiër?’

De dwerg schudde heftig zijn hoofd. ‘Ik bedoel onze andere vijand!’ Dat schokte heer Berolo. Naast hun haat jegens de magiërs, hadden de dwergen ook een andere vijand. Eentje die veel erger was dan de magiërs. Dat was Blagdarn Albon. Blagdarn Albon was ooit de rechterhand van heer Berolo geweest, maar alles veranderde toen hij een magiër ontmoette die Coronus Valor heette.

Coronus Valor leerde hem magie en niet lang daarna wist Blagdarn de duistere krachten te beheersen. Toen Coronus Valor stierf in de oorlog, meer dan honderd jaar geleden, had heer Berolo gehoopt dat Blagdarn terug zou keren naar Deyordan, maar het was valse hoop gebleken, want al gauw had Blagdarn een eigen rijk opgericht, dat Barokina heette. Hij wist veel dwergen naar zich toe te lokken en hij was de strijd aangegaan met Deyordan.

Heer Berolo keerde weer terug uit zijn gedachten en staarde naar de dwerg, die nog steeds angstig naar hem keek.

‘Wat moet heer Blagdarn in vredesnaam zo dicht bij onze grens?’

De dwerg haalde zijn schouders op en fluisterde: ‘Hij wil toch geen oorlog? We hebben amper genoeg soldaten daarvoor. En stel je voor dat hij een alliantie heeft gevormd met diverse magiërs, dan zijn we zo goed als verloren!’

Heer Berolo knikte instemmend. Vervolgens dacht hij diep na. Zou onze alliantie met de bergtrollen nog intact zijn, en hoe zit het met de wapenstilstand met de reuzen?, vroeg hij zich af. Als die ook gebroken is, dan hebben we een groot probleem ...

‘Laat de trollen weten dat ik onze alliantie graag wil behouden,’ beval hij, ‘en reis met een groep naar hun land en zorg ervoor dat ze ermee instemmen om voor onze kant te vechten als het eenmaal tot oorlog komt.’

Heer Berolo pauzeerde even en uit de mond van de dwerg ontsnapte een angstig piepje. ‘En stuur een andere groep naar de reuzen. Ik wil weten of onze wapenstilstand nog intact is!’

De dwerg knikte.

‘Mooi. Ook wil ik dat mijn zoons terugkeren uit de mijn, betaal ze desnoods vroegtijdig als ze tegenwerken. Dat was alles.’

De dwerg boog diep en draaide zich om. Hij liep de kamer uit en de eikenhouten deur viel met een klap dicht. Heer Berolo ijsbeerde door zijn vertrek. Daarna deed hij zijn raam een stukje open om de frisse lucht op te snuiven. Hier ontspande hij wat van. De uren kropen langzaam voorbij en nog steeds wachtte heer Berolo op zijn twee zoons, die hij dringend wilde spreken. Hij had namelijk hulp nodig.

Hij had de hulp nodig van de jongen die de kwaadaardige magiër Reagas Gabor had verslagen, want misschien, heel misschien, kon hij de jongen overtuigen om de relikwie te vinden waar hij zo naar snakte. Hij wist dat dit alleen mogelijk was als je een magiër bent en heer Berolo was helaas zelf geen magiër.

Tegen de avond werd er opnieuw op de deur geklopt; ditmaal stonden zijn twee zonen in de deuropening.

‘Je wilde ons spreken, vader?’ vroeg Etría.

Etría, de jongste van de twee, had een korte zwarte baard, lang zwart haar dat tot aan zijn schouders groeide en priemende donkerblauwe ogen. Hij had het woeste uiterlijk van zijn vader. Het enige wat hij van zijn moeder geërfd had, waren zijn manieren.

Zijn broer Brokko daarentegen leek meer op zijn moeder. Hij had een bruine baard en lang lichtbruin haar dat tot aan zijn schouders groeide. Zijn gezicht was een stuk vriendelijker dan dat van zijn broer en hij had grijze ogen, net als zijn moeder.

‘Dat klopt, ik heb een belangrijke opdracht voor jullie. Vind de jongen die de magiër Reagas Gabor heeft gedood en breng hem naar mij. Als je hem hebt gevonden, probeer hem ervan te overtuigen om voor onze kant te vechten.’

Brokko trok een ik-snap-er-niks-van-gezicht en Etría keek hem alleen maar gapend aan. Na een lange stilte vroeg Brokko: ‘Waarom moeten we hem zoeken?’

Daarna vertelde heer Berolo het nieuws dat hij van de dwerg ontvangen had. Tot zijn verrassing waren zijn zoons niet verbaasd, integendeel zelfs.

‘Vorig jaar hebben we ook al een groepje van zijn leger gespot bij onze grens,’ zei Etría.

‘Het is alleen maar een kwestie van tijd voordat heer Blagdarn ons land binnen zal vallen,’ vervolgde zijn broer. ‘Het kan nog een aantal jaar duren, maar het kan ook dit jaar gebeuren, dat is nog onduidelijk.’ Heer Berolo knikte en ging zitten. ‘Ik wil dat jullie morgenochtend meteen vertrekken. Reis alleen ’s nachts, want we weten niet wie we nog kunnen vertrouwen. Reis te voet, ik weet niet zeker of onze paarden zo’n tocht kunnen volhouden, en we komen toch al paarden tekort.’

Zijn zonen keken elkaar even nerveus aan en, alsof het was afgesproken, bogen ze tegelijkertijd hun hoofd en verlieten de kamer. Heer Berolo ijsbeerde nog even rond in zijn vertrek, om zo zijn gedachten van zich af te zetten. Vervolgens liep hij naar zijn bed, waar zijn vrouw al lag te slapen, en kroop zo stilletjes als hij kon onder de lakens.

Een paar maanden later

De dwerg was inmiddels teruggekeerd van zijn opdracht. Tot zijn grote opluchting was hij erachter gekomen dat de trollen nog steeds in hun vriendschap geloofden en dat heer Berolo nog altijd op hen kon rekenen in tijden van nood, zolang het andersom ook gold. Ook de wapenstilstand met de reuzen was nog steeds van kracht, dus daarover hoefde heer Berolo zich ook geen zorgen meer te maken. Waar hij zich wel zorgen over maakte was dat hij, sinds het vertrek van Brokko en Etría, niks meer van hen had gehoord. Hij wist daarom niet of ze al bij de jongen waren of dat ze misschien al gedood waren.

Het was zomer en het was inmiddels alweer twee jaar geleden dat Reagas Gabor verslagen was. In de tussentijd had heer Berolo maar amper tijd gehad om naar de relikwie te zoeken, want hij had het veel te druk gehad met het regeren over Deyordan, dat nog steeds welvarend was.

Er werd op de deur geklopt. Heer Berolo keek verbaasd op, want hij verwachtte geen bezoek zo laat in de avond.

‘Binnen!’ riep hij. De eikenhouten deuren vlogen open en even hoopte hij dat zijn zonen teruggekeerd waren, maar het bleek een oude man te zijn. Hij had een lange grijze baard en lang grijs haar. Hij droeg een dikke wollen jas – wat de koning vreemd vond, want het was een bloedhete dag geweest – met daaroverheen een licht-

grijze reismantel. In zijn rechterhand droeg hij een lange donkerbruine wandelstok, die eruitzag alsof hij ieder moment kon breken door het gewicht dat hij moest dragen.

‘Wie bent u?’ vroeg heer Berolo.

De oude man glimlachte en sjokte naar voren. ‘Ik ben beroemd onder mijn soort, maar onder jouw soort ben ik niemand.’

Plotseling begon het heer Berolo te dagen. ‘U bent toch niet een magiër?’

De oude man glimlachte opnieuw, alsof dat een bevestiging was.

‘U weet dat uw soort hier niet welkom is?’ vroeg heer Berolo.

De oude man keek hem slechts aan. ‘Ik ben bekend met de huidige regels van dit land,’ zei hij, alsof het hem niks uitmaakte. ‘Het enige wat ik vraag van u is om te luisteren naar wat ik te vertellen heb.’

Heer Berolo dacht daarover na. Toen antwoordde hij: ‘En waarom zou ik iemand zoals u moeten vertrouwen, terwijl uw soort ons land bijna van de kaart had laten verdwijnen?’

Tot grote ergernis van heer Berolo wuifde de magiër zijn opmerking weg. ‘Dat gebeurde lang geleden, nog voordat u en ik geboren waren. Laat voor nu uw mening over ons varen en luister alstublieft naar wat ik te zeggen heb.’

Met tegenzin knikte hij en de magiër begon zijn verhaal te vertellen.

‘Ik weet niet wanneer het gaat gebeuren, maar ik heb geruchten gehoord dat de vijand weer op oorlogspad is. Ze zijn namelijk op zoek naar de relikwie van Samuël Aldoran. Met behulp van die relikwie kunnen ze Coronus Valor terug laten keren, wat tot een nieuwe oorlog zal leiden.’

Wat heer Berolo het meest verbaasde, was hoe kalm de magiër dit allemaal zei. Hij herinnerde zich wat zijn vader hem ooit had verteld, toen hij nog een kind geweest was: ‘De oorzaak van de Gro-

te Oorlog was Coronus Valor met zijn machtige leger. Als hij ooit weer aan de macht komt, beloof me dan één ding, jongen: laat de bevolking van Aardtonius niet in de steek.'

Daarom vroeg heer Berolo: 'Wat kan ik doen?'

De magiër was weer gaan zitten en zei: 'Train uw soldaten, zodat ze beter leren vechten en sluit vrede met Blagdarn Albon, want we hebben iedere dwerg nodig.'

Heer Berolo maakte hem gelijk duidelijk: 'U weet duidelijk niet wat de huidige zaken zijn, hier in Deyordan, maar op dit moment zal het lastig zijn om vrede met hem te sluiten. Hij staat namelijk op het punt om oorlog met ons te voeren en momenteel hou ik mijn aandacht daarop gericht en niet op een mogelijk gerucht.'

De magiër schudde teleurgesteld zijn hoofd. 'Ik had beter van u verwacht, heer. Toen ik hiernaartoe reisde, hoorde ik van de dwergen die ik onderweg tegenkwam dat u een groot hart heeft en dat u iedereen zou helpen die in nood zit. Maar blijkbaar hebben de inwoners zich in u vergist ...'

De magiër draaide zich abrupt om, en net toen hij de deurknop om wilde draaien, riep heer Berolo: 'Wacht! Ik ben bereid om me in de strijd te mengen, maar op één voorwaarde: als u mij helpt om de verloren relikwie te vinden.'

De magiër draaide zich weer richting heer Berolo en keek hem achterdochtig aan. 'Hoeveel weet u van de relikwie?'

Heer Berolo ging weer zitten en zei: 'Iedere dwerg in Deyordan weet van de legende, beste kerel. Ondanks het feit dat we magie verafschuwen, mogen we nog altijd verhalen vertellen. Nu Reagas Gabor verslagen is ... Ja, daar weet ik van,' zei hij toen hij de verbaasde uitdrukking van de magiër zag. 'We zitten misschien afgesloten van de rest van de landen, maar ons ontgaat geen nieuwtje. Wat ik me alleen niet herinner, is wie hem ook alweer verslagen heeft,

maar goed, terug naar mijn verhaal. Het verhaal over de verloren relikwie wordt van vader op zoon doorverteld, al generaties lang. Ik heb het verhaal rond mijn vijftigste gehoord, toen vond mijn vader dat ik oud genoeg was om de precieze details te weten. Sinds ik van die legende afweet, ben ik op zoek gegaan naar de locatie, want ik wist dat, als je de krachten ervan overneemt, zelfs iemand die geen magie heeft een magiër kan worden.'

'Dat zijn slechts geruchten,' begon de magiër, maar heer Berolo wuifde het weg. 'Al die jaren heb ik tevergeefs gezocht. Ik ben naar de plek geweest waar de magiër voor het laatst gezien is – voordat hij stierf natuurlijk – diep in het Duister Woud, maar geen spoor. Ook ben ik afgereisd naar zijn geboorteplaats, in Zabirow, maar ook dat bleek een tevergeefs tripje te zijn geweest.'

Terwijl heer Berolo sprak, was de magiër op zijn wandelstok gaan leunen en hij luisterde aandachtig. Bij bepaalde punten in zijn verhaal had hij zijn wenkbrauw opgetrokken of diep gezocht.

Toen heer Berolo was uitgesproken, krabde de oude magiër even aan zijn baard en zei: 'Wat wilt u nu precies van me? Ik begrijp uw verlangens, maar verder is het nog onduidelijk.'

Heer Berolo glimlachte. 'Ik vraag enkel of u nog weet waar de jongen is die Reagas Gabor gedood heeft.'

De magiër trok een wenkbrauw op en ging even verzitten. 'Waarom wilt u dat weten?' vroeg hij.

'Omdat ik graag wil dat die jongen de relikwie voor me zoekt. Ik had het het liefst zelf gedaan, maar, zoals u misschien al ziet, ben ik al op leeftijd,' zei heer Berolo.

De magiër glimlachte medelevend, maar bleef ernstig kijken.

Vervolgens was het een poosje stil, toen zei de magiër: 'Het spijt me, maar ik heb geen idee waar hij op dit moment is.'

Heer Berolo zuchtte even. ‘Goed dan,’ zei hij na een tijdje, ‘was dat alles?’

De magiër knikte, draaide zich om en liep het vertrek van heer Berolo uit.

Heer Berolo besepte dat het midden in de nacht moest zijn. Hij rekte zich uit, liep naar zijn bed en dacht, terwijl hij in bed kroop, na over zijn gesprek met de magiër. Na een tijdje viel hij in een onrustige slaap.

Hoofdstuk 2

Honderden kilometers verderop werd een vijftientwintigjarige jongen uit Berkosadus uitgeput wakker. De afgelopen dagen had hij niks anders gedaan dan getraind en Delaxius voelde hoe zijn spieren sterker werden, maar ook vermoeider. Sinds hij toegelaten was in het trainingskamp van het koningsleger werden hij en de overige rekruten dag en nacht getraind door Ser Jason Morris, een strenge maar rechtvaardige leraar. Zijn eerste jaar in het trainingskamp was net geen ramp geweest: alle nieuwe rekruten werden op hun eerste dag ontgroend door een een-op-eengevecht met hun leraar. Delaxius en een paar andere jongens waren de enige geweest die hun leraar wisten te ontwapenen, waarna de overige kampleden hen negeerden.

Het leven in het trainingskamp was niet makkelijk. Het eten was sober en bestond alleen uit groentes. Als ze iets gevarieerder wilden eten, moesten ze zelf iets vangen. Zijn tweede en derde jaar in het trainingskamp waren wel al een stuk beter dan zijn eerste. Hij had een paar nieuwe vrienden gemaakt, met wie hij veel optrok. Jace Forrol, een vierentwintigjarige jongen die, net als Delaxius, in Berkosadus woonde, leerde hij tijdens zijn eerste jaar kennen. Natuurlijk wist Jace al wie Delaxius was; iedereen wist wie hij was.

Sinds hij terug was gekeerd van zijn queeste, alweer vijf jaar geleden, wist iedere inwoner van Zabirot tot in de sappigste details hoe heer Reagas was verslagen. Toen hij was teruggekeerd, had de koning van Zabirot, heer Kinsey Freyweyn, aan Delaxius gevraagd hoe het precies was gegaan die nacht. Heer Kinsey had alleen de geruchten gehoord van zijn volk en hij wilde met eigen oren van Delaxius horen hoe het echt was gegaan. Nadat hij over zijn queeste had verteld, verzamelde heer Kinsey de volgende dag heel het volk op het

stadsplein, om hen te vertellen hoe heer Reagas werkelijk was gestorven en wie hem had gedood. Na zijn toespraak wist iedere inwoner van Zabirowie er verantwoordelijk waren voor heer Reagas' dood.

Het was een mooie lentedag vandaag. Toen Delaxius zich uitrekte, zag hij dat het waarschijnlijk een zonnige dag zou gaan worden, want er hing geen wolkje aan de hemel.

Delaxius' huis stond aan de rand van de stad. Het was een middelgroot huis; het had een woonkamer, een slaapkamer en een klein keukentje. Ook had hij een grote achtertuin, die er keurig bij stond. Hij bedacht zich dat dit zijn laatste paar weken zouden zijn in de opleiding om ridder te worden. Ser Jason Morris had hen vorige week gewaarschuwd dat de aankomende weken cruciaal waren.

Tot zijn verbazing was er geen nieuws binnengekomen over de magiër Coronus Valor, die volgens heer Reagas, met behulp van zijn aanhangers, terug probeerde te keren. Delaxius zuchtte diep. Hij stapte uit bed, kleepte zich aan en liep naar buiten op deze vrije dag. Hij voelde de warmte van het zonlicht op zijn huid branden.

Berkosadus was een drukke, rumoerige stad en er leken iedere dag nieuwe mensen te arriveren. De huizen, die kriskras door elkaar waren gebouwd, waardoor je makkelijk verdwaalde, waren van donker steen en de daken waren van ijzer en riet gemaakt. Toen Delaxius net was verhuisd, miste hij zijn dorp zó erg dat hij er iedere maand terugkeerde, maar uiteindelijk, nadat hij zich had aangemeld bij het trainingskamp, had hij het zo druk gekregen dat hij geen tijd meer had om Warkea te bezoeken.

De vrienden die hij had gemaakt tijdens zijn queeste – Rodarius Derargoran en Lucy Freyweyn en ook zijn broer Duyaros was meegeweest – hadden niet stilgezeten in de afgelopen jaren. Rodari-

us was teruggegaan naar Asalotus om de waarheid te vertellen aan heer Aegolus Blauwborn rond zijn afkomst. Rond het einde van hun queeste was Delaxius erachter gekomen dat Rodarius de zoon was van Sander Derargoran. De familie Derargoran had over Asalotus geheerst voordat de Blauwborn-familie dat deed en omdat de Blauwborns dachten dat de Derargorans geen kind hadden, hadden ze makkelijk de troon over kunnen nemen.

Duyaros was, net als Delaxius, bij het trainingskamp aangesloten, maar werd al naar één jaar weggestuurd, omdat ze het niet accepteerden dat er familieleden in het koningsleger zaten. Dat was een van de belangrijkste regels: ze mochten niet te hecht worden met elkaar. Zo vertelde hun leraar in hun eerste jaar: ‘Je moet altijd klaarstaan voor de heerser van Zabirow. Dat zal niet gaan als je broer of zus ook in het koningsleger zit, want, hoe hard je het ook probeert, je instincten zullen er altijd voor zorgen dat je je familie beschermt en niet je heerser.’

Daarom moest Duyaros vertrekken. Het was al een wonder dat hij toegelaten was, want hij was eigenlijk te oud: nieuwe rekruten werden normaliter gerekruteerd vanaf hun eenentwintigste, als je volwassen bent, en Duyaros was toen net drieëntwintig geworden. Daarna keerde Duyaros terug naar de magiër Merus, om meer te leren over Aardtonius en om te trainen; sindsdien had Delaxius hem niet meer gezien.

Het trainingskamp bevond zich op een afgelegen plek in het bos, zodat er geen nieuwsgierige wandelaars zouden komen kijken. Het was vroeg in de ochtend toen Delaxius zich door de dichtbegroeide bossen bewoog. Na ongeveer een halfuurtje lopen, arriveerde hij bij het kamp en hij hoorde dat er al mensen aan het trainen waren. Twee bewakers begroetten hem vriendelijk. Het was een groot kamp, met her en der tenten voor als je er wilde overnachten. Er

stonden om de paar meter houten palen waar je kon trainen en er was een schietbaan waar je met je boog kon oefenen.

Delaxius liep verder het kamp in en hoorde een bekende stem achter zich: ‘Klaar voor je training?’ Hij draaide zich om en zag zijn leraar achter hem staan.

Ser Jason Morris was een lange, gespierde man. Hij had zwart haar en een keurig bijgehouden baardje. Zijn zwaard bungelde langs zijn heup en hij was al in zijn rood met blauwe harnas gehuld, de twee kleuren die hét symbool waren van het koningsleger. Delaxius knikte en trok zijn eigen zwaard uit de schede.

‘Goed dan.’ Ser Jason ging in de houding staan; Delaxius deed hetzelfde en concentreerde zich. Zoals hij al gedacht had, mikte Ser Jason naar Delaxius’ rechterschouder en Delaxius kon daardoor de slag met gemak ontwijken, waardoor Ser Jason uit balans raakte en Delaxius hem in zijn rug kon raken.

‘Niet slecht,’ mompelde Ser Jason terwijl hij op de grond lag. Delaxius stak zijn hand uit om hem overeind te helpen, maar dat was een kapitale fout: Ser Jason trok hem naar de grond en sloeg hem hard in zijn buik.

‘Nog steeds te soft, na al die jaren,’ zei hij.

Ditmaal trok Ser Jason Delaxius overeind en zo stonden ze een tijdje op adem te komen.

Na een paar minuten zei Ser Jason: ‘Ik heb begrepen dat iemand je moet spreken.’

‘Wie dan?’ vroeg Delaxius. Hij keek zijn leraar vragend aan, maar deze haalde zijn schouders op. ‘Ik weet alleen dat er iemand op je zit te wachten bij de brug voor het kasteel.’

Delaxius knikte opnieuw en vroeg zich af wie dat in vredesnaam kon zijn.